

GANEA MIHALY PAP

HIÁNYZÓ HAVAK

GANEA MIHALY PAP

HIÁNYZÓ HAVAK

GANEA MIHALY PAP

HIÁNYZÓ HAVAK

Fordító: Patrik Csiszár

NAPOCA STAR
2024

Editura NAPOCA STAR
Strada București, nr. 1,
e-mail: dinuvirgil2000@gmail.com
www.napocastar.ro
tel.: 0264/432.547
mobil: 0740/167.461

Director de editură: Dinu Virgil-Ureche

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GANEA, MIHAI

Hiányzó havak / Ganea Mihaly Pap ; fordító: Patrik
Csiszár. - Cluj-Napoca : Napoca Star, 2024

ISBN 978-606-062-912-2

I. Csiszár, Patrik (trad.)

821.135.1

© Szerző, 2024

Levitáció ég és föld között

A neves prózaíró, esszéista, költő, Dr. Mihai Ganea által jegyzett „Zăpezile absente”(Editura Transilvania, 2024) című verskötet gondolatok és költői gondolatok csokorát foglalja magában, amely egy fenséges és egyben köznyelvi képletbe gyűjtött. Rejtélyekkel átítatott költői logosz A versek varázslatos izgalma már az első pillantásra megalapozott, főlg, hogy Mihai Ganea költői összefüggéseiben a hó költői motívuma is jelen van: „meleg hó”, a „kék hó”. A terület a csendre, annak a térnek a meg nem értésére utal, amely felett a havak szimbolikusan tükrözik a tartósság, az állandóság, az állandóság patriárchális légrétegét. A „hiányzó hó” kifejezésből megkonstruálhatjuk a steril és száraz éghajlat megfelelő jelentését, utalva tehát egy meddő évezred rögeszmés valóságára, azonban az éghajlat fizikai aspektusán túl annak szinte napi éber dinamikájában, a hiányzó hó, ami valóságos az agresszív jelenben, szomorúságot keltenek, amit érzékelünk, de nehezen határozunk meg.

A nehézség egy olyan világ hiányával függ össze, amely egykor gyermekkorunkat, lendületes ifjúságunkat és időskorunkat meghatározta az életvitel védő következményeivel. Patriárchális élet,

szokásokba vésve. A hó krónikus hiánya szembesít bennünket a ciklikus rituálék, jégvirággal kirakott ablakok frenetikus és emésztő rituáléi, a Szent Gyermeket beharangozó énekek és a csillagos boltozaton való utazás, a gonosz szellemektől elűző ostorral vagy anélkül. Zajjal hangszerelt és kellékekkel készült eke, régi, öreg emberekből. Varázslatos éjszakák, szertartások, gyerekek felvonulása fagyott csizmával, de pünkösdi rozsával az arcán. Senki sem csodálkozott azon, hogy a Születés a jelenlegi hó között zajlik. A fizikai naptárnak semmi köze nem volt a történethez, a történetre időtlenül enómlékeztek, egy szimbolikus égi tér körül. Réges-régen a felnőttek újra eljátszották a szent történetet, átélték a szent szokásokat, és egy megismételhető varázslaton keresztül elmerültek a Szent Gyermek meséjében. A megszentelt lelkű felnőttek a boldogságára emlékeztek, az álom larna folytatta útját nagy öröme, repülő szánokon keresztül a derdeluszon. Olyan régen, régen, régről a védő napokban. Syavak közt fedél nélkül szétszórt gondolatok és kiszólások a múlt téli varázslatában. A múlt életmódjának, az elidegenedésnek és a nemzedékek közötti távolság elfeledésével tele:

*Mint egy földhiba valahol, megreped az ég
Hasadéktól hasadékig siklik egy jel után
A hiányzó hóesés*

*A napok titkát gyűjti a szent erdőből származó
keresztek tévuszmejével" (Szakadék korak között)*

Mindenki a városi élet helyettesítőivel és
zsarnokságával él most, amely-mondják új életet szül
rendben, életet a halálból. Megmozdulnak a hegyek
hogy összetörjék a román falu archaikus életét,
ismert és ismeretlen emberi akciózatokkal a virós
győzele révén szétszakítva

...A kanóc...

*...felrobbantja a dinamit formákat a hegyben,
és a munka meztelen*

*hőseinek küldi őket a korszakba (Agnita
Botorca).*

*Igaz, még a tél sem olyan, mint régen. Az
emberek szíve meghidegült, idéztem Mihai Ganea
előírásából, amely az emberi állapot teljes
lényegében védő parancsolat, amelyet keserű és
ironikus világossággal állapítottak meg és hirdettek*

Fekete feinók gyülekeznek az égen mindenkor

Nincs gyász, nincs nap, csak hideg harag

Ez a szivárgás ideje a törött tartályból

A fordított verseny, amely a céltől a rajtig tart.

(Fordított verseny)

Egy sebész, egy költő nem engedi, hogy az
egyetemes kárhozat megbélyegzése túlterhelje vagy
beszennyezze magát. Ismeri és erti a rosszat, és

tudományának minden rugalmasságával igyekszik megmenteni azt, ami még menthető, a költői logosz által az üdvösségre Megoldás a hideg szív felengedésére, - a harcos hite és szilárdsága. A száraz várakozás a tartalomtól megüresedet reményen keresztül nem vezet sehova. Jól meghatározott célokkal és hittel való küzdelem, ezek adják a megoldást acudattságra

*Vágyakozva vágyakozva imádkozz imádságért
megvilágított liturgiák*

*Melegítsd fel a régi falakat boltnzatiói
boltozatra*

A mindenható Isten örökre megvédi őket

Jó és rossz megfelelő szavakba foglalva

A végtelen felé levitaló templommal a karjában

Egy napon elkezdjük a túllépést

Hosszú út egyenes út végtelen élet

*A szívet a szent keresztről gyűjtjük a
világegyetemekben. (Magister Crucis)*

Egyénként legyőzhető a hiányzó havazás korszakában, de a lélek tisztasága megmarad a szüntelen Istenkeresésben, a világi egyensúlyok és hidegek életében, de a halál után is, az örök és üdvözült életben, „a végtelenbe levitaláció”.

Virginia Paraschiv

Szakadék korok között

Széles és titokzatos szakadékok tátonganak
a nehéz évek között

Az idő örökké mulandó és könnyörtelen
Hol vannak a szerelmes percek, az álarcos nosztalgia
Ezüstből a varázslatos égbolt homlokzatán

Még egy táv összejön
Múlnak a korok, mindig összefűződnek
Az örökkévalóság kapszulájában, múlnak,
Egyszerre egy-egy felvonás, nehezen húzódó történet

Mint egy szárazföldi hiba valahol, megreped az ég
Hasadékból hasadékba siklik egy tábla után
Hó esik hó után, egyre gyűlik a rejtély
A napok a szent fa keresztjeinek téveszméjével

És a nehéz szárnyakkal csapkodó éjjel-nappal
De a madarak átmennek a fehér évszakba
Egyszer eljön a gyöngyfűzés órája
Az elveszett szerelmek gyöngyei, amelyek szétszóródtak
a mezőkön

Széles és titokzatos szakadékok tátonganak a nehéz
évek között

Az idő örökké mulandó és mindig könnyörtelen
Hol vannak a szerelmi idők, az álarcos nosztalgia
Ezüstben a varázslatos égbolt homlokzatán.

Agnita Botorca

Agnitától Botorcáig
Átkozott ösvény húzódik
Vasból és szurok pipából
Metángázzról, mely völgyeken keresztül

Hősök Marinnal és Stoicával
Ütnek ásóval és lapáttal
És a szikla követ dob
Mi tölti a talicskát és a kiságyat

Fiatal utecista csoport
Brigádépítők kapákkal
Megkerülik a fekete kanócot
Mint ahogy a tündérek ugrálnak a vizek fölött

És robbantani fog a hegyen
Dinamit
öntőfor
mák szurokban
és elküldi őket a korokon túlra
hősök, akik az üres bőrrel dolgoznak

A vizek temetője

Hullám hullám után hullám
surran át a köveken,
a part fölé emelkednek
hosszú sorok vas cipőkben.

Sétacipők, nagyok,
széttérülnek száraik,
kicsik, utcai sarokkal,
férfiak és nők soraik.

Ott hevernek, s ha fémet
érintesz, harangként zeng,
valahol a part távol
megfulladva sistereg.

Egy ájtatos gondolat
gyújtásra kér egy gyertyát,
egy csillag könnye alatt
a Duna folyik tovább.

Folyik az örök Duna,
a halhatatlan kék Duna,
vizek temetője szül
elveszett lábak sora.

Grófnő Erzsébet

Gyenge szél alig susog, földből füvek illata
Csejte, a halál kastélya esti órán rejti
fekete, vastag falait, fekete titkok sírja,
s a grófnő arca újra vércseppjeivel teli.

Valahol suttog fény lehelete
a szolgáló lányok szobája reszket a köd mélyén,
még meleg végtagok, széttépve s nehezen összefűzve,
egy szűz koporsója zárja őket, kínban gyönyörködve.

S vörös, tiszta foltok nyomán elmélázva
a hölgy halvány arcát bámulja a tükörben,
újra gyermeknek látja magát, fiatalnak, bájnak,
az élet kapujánál az öröklétet keresve csendben.

Gyenge szél alig susog, földből füvek illata
Csejte, a halál kastélya esti órán rejti
fekete, vastag falait, fekete titkok sírja,
s a grófnő arca újra vércseppjeivel teli.

A semmi allegóriája

A fehér fehéren,
A semmi allegóriája,
A meg nem született gyermekek gyilkosa...
Ne nézz hátra
Mindet láthatnád

Valaki megadja neked az alaphangot
A tengerednek
Fantasztikus szimfónia

Viola átka
Beteljesült
Elfelejtettem az ellenségek tartozásait,
túlélő vagyok
Elvesztettem az összes harcosom
A történelemben.
És felejtsd el

Fehér a fehéren
Fekete a feketén
A semmi allegóriája!

Annyi szeretet

Hogyan bír hordani ennyi szenvedést a szerelem
Csillagoktól a mély vizekig megfoghatatlan-
Kiszáradtam
Legyőzhetetlen vágyaid emésztettek fel
Lelkem megremeg a megbánás gondolatától

És könnyekkel borítalak be téged nagy szerelmem
Napok és éjszakák egybegyűlve repülnek
Mint fehér madarak az égen felhő nyoma nélkül
A reggel mindig kenyér és só marad.

Annyi szenvedéllyel, annyi szeretettel, mint a tenger
Viharos hullámokkal és vad hurrikánokkal
Elszabadult a felforrósodott zsigerszervek felett
Hogyan rázzák meg érzékeim a hajnalt

Életről életre
Neked adom halhatatlanságomat
Mosolyogj lélegez és pulzálj
Szeretettel borítsd be magad és az örökkévalóság
koszorújának gőzeivel
És a halálban égsz erősebb vágyakozó szeretettel.

Baba Lina

Egy domb temetővel és kereszttel
Egy ház tele szerencsével
Ott állt az útkereszteződésben
Az utcák közt szétszórva

És apa nem jött hozzá
A rossz szavaktól való félelem miatt
És az unokaöccs vagy az unokahúg sem
nem vártak rá a patak közelében

A szűk füves udvaron keresztül
A kíváncsi Lina elhaladt mellette
Gonosz és ravasz öregasszony
Kezével a szoknyáját fogja

Átkokat mormolt szegény
Halál átkot férjének
Volt valamije, volt neki
Az üres matrac a régi ágyból

A kutyák pedig kiélezték a fájdalmát
Üvöltve az ég felé a vetülékben
És erősítette az erejét
Egy csepp italra vágyva

Egy domb temetővel és kereszttel
Egy ház tele szerencsével
Ott állt az útkereszteződésben
A utcákon szétszórva

Gyönyörű öregek

És kézen fogva sétálnak az utcákon
Gyönyörű öregek az álmos időkből
Hátulról úgy néznek ki, mint egy hét gimi
Előlről csak rozsdás múzeumok

Ha látja, hogy elmennek mellettük, emelje fel a kalapját
Egy enyhe mozdulattal lehajtotta a fejét
Ők ma jégből vannak a háziasszony
Remeg ebben a hideg környezetben

És ők nem mennek sehova sírni
Nyomorúságos deszkasorsuk
Méltóságosak és szabadok a fájdalom eloszlatásával
Minden utcasarkon

Ennek ellenére szépnek tűnik
Ezek a régi idők és szenvedélyek
És egy nap, amikor minden eltűnik
A könnyek relikviái lesznek

Még egy nap, egy hónap és egy nyári bérlet
És újra jön a könnyörtelen tél
Csöndben vannak, de érzem, ahogy besurrannak
Egyre nehezebb hazajönni.

És kézen fogva sétálnak az utcákon
Gyönyörű öregek az álmos időkből
Hátulról úgy néznek ki, mint egy hét gimi
Előlről csak rozsdás múzeumok.

a macskával az algebrában

gyakran megyünk keresztül a szabályokon,
bokrosabbak egyik napról a másikra
senki sem érti, mire valók
ahol a sasok szabadon szállnak el
De a fehér galamb halála
akárcsak az oltott méz.

Sokan nyávognak itt a kék paplan alatt
jó az egyenletekben és a dorombolásban
egy törött lyukú peracet szeretne
az ismeretlenek megadják az alaphangot a vak
matematika számára
a macska finoman dorombol és nyávog
csak az algebrában jó
mint egy hóember
kék és meleg

Fordított verseny

Tejes ösvényeken bolyongva az elmének kibontakozik
álma

Az ablakon túl az éjszaka, fehér csillagok ismétlik
A fordított faj veszi át a heves rejtély helyét
Soha nem tudhatod, ki jön és ki megy

A fordított startolás meghajlik a béke és a csend érdekében
Egyik jön a másik megy egy nehéz, ragadozó világból
Mindannyian beleesnek az áramló homokórában
A Föld egy katasztrófa, egyik születik a másik meghal...

Várja, hogy az egyik hierarchia feltörjön
Harmóniában lassítjuk utunkat, amennyire csak lehetséges
Mindenki látni akarja a másik keresztjét
Tovább menni utána, nem előtte

Mindegyiknél fekete felhők gyülekeznek az égen
Nincs gyász, nincs nap, csak hideg harag
Ennyi a szivárgási idő a törött tartályból
A fordított verseny, amely a céltól a rajtig tart.

Nagyzási hóbort

Azt mondta, a hiúságok szelleme
Legyen óvatos, amikor szöszöli a tollait
Főleg kora reggel

A betöltött cső kipattanhat
A versekkel
A legyőzöttek átkozott vigyora

Állj bosszút a világon azzal, hogy lenézed
Ahol a kicsinység mértékéig ácsorogtál
A helyzeted ismeretlen névtelen

Mindig szükség szerint állítsa be
Mindig méreggel tölti fel
Gyűlölet és irigység vetés

Azt mondta, ő a hiúságok szelleme,

Süni kisasszony

Mikrofonnal a kezében ül, és átnéz az árnyékokon
Középiskolás szoknyája rövid és szögletes
Készen áll a kerek combokra csapásra
A blúz alig burkolja be a mellét, és alig rejti el

De fürgén sprintel, tüskés haja megmozgatja őt
Néha ide-oda, mint egy vidám debil
Halgatnám a rádió de leesik az asztalról
És addig tartsa, amíg haza nem érek

Néha magammal viszem és felakasztom a plafonra
Mindig csak ünnepnapokon
Boldog vagyok, Istenem, milyen szép ez rajtunk
Ő a plüss nekem, én ötlettől tele egy tisztességes világban

Mikrofonnal a kezében ül, és átnéz az árnyékokon
Középiskolás szoknyája rövid és szögletes
Készen áll a kerek combokra csapásra
A blúz alig burkolja be a mellét, és alig rejti el.

túl a sötéten

ott a sötétben
van egy mélyebb sötétség
és azon túl
újabb sötétségek vannak
és még mélyebbek

mindezek közül
rajtuk túl még mindig lüktet
fények fehér fénye
diadalmas
és meleg

Örök elszakadás

Motto:

És örökkön-örökké szerettelek

Jeges sár vetése
A hullámzó salak között
A halál életet hoz
Néha a természetben

Vágyakozás vágyakozással félelem félelemmel
Minden nap követjük sorsunkat
Egyfajta sivatagban
Szerelemmel és méreggel

És egy nap meglátjuk az eget
Hirtelen nekünk adatik
Az élet és a fagy
A kőházak telének

Mi vagyunk a csontok
Gyerekek csikorgatják a fogukat
Sírnak a szita alatt
Apáink és apáink

Napnyugtakor és a világ
Valamikor egy időben
Elmegyek hajnalban
Az átkozott városból

És hozzád jövök, anyám
És várlak téged, szerelmem
Hogy megkoronázz minket
Egy arany keretben.

Felidézés

A tavasz a szerelem, a mák és a virágok időszaka
A mezőről és a változékony napról a sajnálatos
hidegrázás
Amit reggeltől másnap hajnalig viselünk

Fehér szárnyakon-kék látomásokban, ugyanaz a vágy,
ugyanaz az álom
Olyan világban élünk, amelyet az adott neki, akit
megöltünk
Elviszi hozzánk a mély, örök szakadék kétségeinek titkát

Mi pedig sírunk és gyászoljuk a vándorlás és a pihenés
pillanatát
Amikor nehéz könnyek csorogtak le szerelme arcán
Azé, aki gond nélkül második életet adott nekünk

Reggel pedig a szomorú örök emlék szárnyával
Kitörli a fájdalmat a szóból és a nosztalgiát a gondolatból
A dicsőített egekbe vive gyengéd kijelentésünket

És könyörölni fog ezentúl forró tüzes szívével
A korszakok minden Káinja maradjon jól a földön
Megbocsátott és feddhetetlen egy emlékeztetőben

A tavasz a szerelem, a mák és a virágok időszaka
A mezőről és a változékony napról a sajnálatos
hidegrázás
Amit reggeltől másnap hajnalig viselünk

A kék nő

A hullámokból születél hajnalban
Az én szeretett és kék nőm
Havas északival úszva jöttél
Nosztalgizni az ablakomban

Delfin voltál a tengerben vagy sellő
Az én szeretett és kék nőm
Amikor egy vonatot követtél
Szárnyaktól, mint egy mestermadár

És hoztam neked felajánlásokat
Az én szeretett és kék nőm
Sós könnyek friss füzérek
Csészében tartott mező virágaiból

Ne mondd el nekem az élet titkát ma későn
Az én szeretett és kék nőm
Merüljön el mélyen a fiatalság titkában
El vannak rejtve előlem a remetebarlangomban

És azon a napon, amikor az idősek otthonába megy
Az én szeretett és kék nőm
Ez a zöld föld, ami érik
Látásra megrendíti szerelmünket

Aztán felfedjük a bimbókat
Az én szeretett és kék nőm
Kora tavasz egyedül
A földi réten fogunk bolyongani

A hullámokból születél hajnalban
Az én szeretett és kék nőm
Havas északival úszva jöttél
Nosztalgizni az ablakomban

Az én fiam

Fiam, a világosság tiszta Istentől származik
És a szó, hogy törvény, soha nem változik

Aki megalázza magát a világban, az szerencsés
Nem kárhoztatjuk magunkat ok nélkül a soroc-ra

A világ jelentéseit szálról cénára bontjuk ki
Szembenézni vele részről részre gyűjtünk

Szent és számtalan lelki utat választottam
Tőke egy másik világban, amit aratás után vetünk

Amikor a próféta összetöri a táblákat a hízott borjú
szétszórásával
Az éhség és a szomjúság a megmaradt vadonba űzte őket

Aki hisz a rabszolgaságban, az tiszta gondolkodó
Végül a Nagy Bíró elé kerül

Mi fogja megduplázni a büntetését, ahogy megérdemli
Önvádoló bűnök hozzáadásával

Fiam, a világosság tiszta Istentől származik
És a szó, hogy törvény, soha nem változik

Örök virág

A legszentebb menny dicsőségére
átkozott szava alatt
Az égő csillagok felé zuhan
Egymás utáni tűzkitörésekkel
Menekülés, mint egy gondolat árnyéka
Egy másik földre

Tűz és vas madara
Kínos felhőn siklik
Hatalmas aranymezőkre
Átlátszó fehér szárnyakkal
Komoly harmóniákban jön
Az ég fölött

Láthatatlan hidakat feszít
A szürke hegyek csúcsán
A heves tengerek üzenete
Az esküvői rajok nyüzsgéséből
Ami megfordítja a csillagokat
Kis lépésekkel

Egy kis átlátszó üveg
Fából és tűzből kék születik
Szivárványos szellőkkel
Öleld benne szeretetünket
Csillogó hajnalban az ablakból
Mindig mindig

Remegő híreket hoz
Hajnaltól és tiszta szellőtől
A négy lebegő világ felé
És melegen ölelik
Olyan nehéz és csodálatos
Szeplőtelen szerelmem

Amikor az eső az ágakra esik
És cseppek csúsznak az ablakokon
Örök bazsalikom virágok
Havazik az égből sok szerencsével
Inkább a fejünkön
A tűz gyertyatartóiról

Ne ragadd meg az elszalasztott pillanatot
Hogy soha nem jön vissza
Akármennyire is szeretnénk imádkozni
Sírjunk vagy könyörögjünk
Szerelmünk kínosan hiányzik
Örökre a mennybe kerül

szomorú virágok

Nézem, ahogy elhalványulnak
szomorú jégvirágaim
Kinyújtom a kezem, hogy megérintsem őket
de beleolvadnak a ködbe

szomorú virágok nagy szerelmek
rejtett álomnosztalgiaikban
még ma is felidézi az emlékeket
vágyakozásról és áthatolhatatlan titkokról

Egyedül sétálok a havon
és a szél zörgeti a redőnyöket
jégcsapok hullanak az ereszről
jégkrém cötlones

és meghalok a kertemben
gyengéd rózsá virágok
finom hó borítja őket
és cérna szál után

Még mindig várom, hogyan lesz egy szírom
küzd és szeretne növekedni
egy kis kék talmival
ami egykor az ablaknál volt

Nézem, ahogy elhalványulnak
szomorú jégvirágaim
Kinyújtom a kezem, hogy megérintsem őket
de beleolvadnak a ködbe

A nagy felhajtás

Ez a nagy zűrzavar a mi nyugtalanságunk
és az álom megtörik a lusta éjszakában
messze van az éhes hajnal
lázado menekülési szögét keresve

nem az éjszakai eső zavar a zúgásával
sem a félénk hold lehangoló meséje
hanem a világot átjáró lelkiállapot
Kísért a törődés és a honvágy

és felhalmozódnak a halál angyalai
húsos rétegekből vasszárnyakkal
break my sunset break my sunris
az égen összegyűlt napok

a süket fény trombitájával
égi oszlopokon égnek át a bűnök
bizonytalan zűrzavar gyűlik bennünk
igazságot tenni igazságot tenni

Ez a nagy zűrzavar a mi nyugtalanságunk
és az álom megtörik a lusta éjszakában
messze van az éhes hajnal
lázado menekülési szögét keresve

Magister crucis

Hajnalban hurrikánok és viharok rázzák a napot
A földalatti hibák zord piedmontokban mozgatják a világot
Valahol szirmok törnek le a több corollasról
Ritmikus ütemben hó esik a horizonton

Csak az imatemplomban transzparenssek és ikonok között
A szent kereszt mestere leül, és összegyűjti híveit
Az éjszaka kísérti a baljósat a karcsú oszlopok között
Az ortodox neofita istenkáromlást és átkokat kiabál

Több tucat kohorsz indult el az egyesült gyülekezetbe
Kegyelem által megáldott hívők kicsik és nagyok
Gondoskodik róla, hogy mindenki viselje a terhet
A keresztút ne legyen hiábavaló kísértés

Vágyva vágyakozással imádkozzatok a liturgikus liturgiáékért
Boltozatról boltozatra melegítik a régi falakat
Isten örökké védi őket
Jó és rossz megfelelő szavakba foglalva

A végtelen felé levitáló templommal a karjában
Egy napon megtesszük a lépést a kereszteződésen túl
Hosszú út egyenes út végtelen élet
Összegyűjtjük a szívet a szent keresztől az
univerzumokban

Hajnalban hurrikánok és viharok rázzák a napot
A földalatti hibák zord piedmontokban mozgatják a világot
Valahol szirmok törnek le a több corollasról
Ritmikus ütemben hó esik a horizonton

Agyaras cethal

Olyan bőséggel rendelkezik a zengő kürtje
A hullámok egész univerzuma reménytelenül zuhan
Mély szárnya alatt hol fel, hol le
Ugorj a mélybe a magányos és bátor narvál

Ismeri a jelzéseket a vízi pályákon, érti azokat
Csak ő tudja a mennyből feloldani az aurora
Egyszer megrázva a kürtöt egy elvarázsolt szitáról
Mint egy árnyék, úgy kúszik a megfagyott világ fölé

Soha a jóakarattól visszatartott rétegek között
Ügyesen úszva fókák és orkák mellett gyűlnek össze
A kék modellhorizont zenitjén
Csupa varázslat a lázadó üzenetben rejlő misztériummal

Remeg a jég alatt sohasem zajosan
puha, mint a szellő a titkos hullám fölött
És amikor az atom-tengeralattjáró áthalad a hullámokon
Csak ő érzi a lineáris mélységben

Olyan bőséggel rendelkezik a zengő kürtje
A hullámok egész univerzuma reménytelenül zuhan
Mély szárnya alatt hol fel, hol le
Ugorj a mélybe a magányos és bátor narvál

Az északi szél

Az északi szél örökké suhogva hoz estéről estére
tanúságot,
remeg a Tisza tükre, láthatatlan teher az égen.

És megy tovább habozás nélkül, vágy és titok nélkül,
fel a zord hegyre, rázva az éjszaka köpenyét.

A hullámokból felszálló pára lépésről lépésre visszatér,
csak hogy egy másik álomba sodorja őket.

És a zuhogó fenyőágra hullanak a könyvre cseppek,
árnyak jönnek át egy másik világból, másik életből,
másik halálból.

Új falak, ezernyi senkivel és íratlan feliratokkal,
állnak a börtön kapujában, tanúk, pecsét nélkül.

Ma ki tartja még számon teljesedésüket?
Hányan voltak, hányan törölték le a port
a megkopott krónikáról?

Sár száradt a szemeken, álmok magvaival,
elementek tiltott lövészárkokból kilőtt golyók alá.

S mellettük, mint a kátrány, még sötétebb,
a temető tanúja, a gyerekeké, akik mindig sírnak.

Itt éltek emberek és embertelenek egyaránt,
a terror iparából egy elátkozott városban.

Hányan voltak, hányan lesznek, és még mindig
hányan várnak,
kegyelmet, irgalmat, Uram, kegyelmet egy másik ítéletben.

Az északi szél örökké suhogva hoz estéről
estére tanúságot,
remeg a Tisza tükre, láthatatlan teher az égen.

A Lungoci fa

ma
újra láttam a helyet
a Lungoci fát
a járó fát
kölsönadtam neki megint a lábaimat
még mindig a gyökereiben állok, cipővel a lábamon
beágyazódva a mohó Szeret partjába
micsoda világ

hol van a Dryád
a dryád
kínjaim lángja
kiszáradva a gyűlölettől és vágytól,
a gyűlölet vágyától
micsoda ajkak
kékek vagy vörösek, az idő szerint
vad reményekhez illenek

elindulnék
bárhová és bármikor, de
a gyökerek
már kitöltötték a partot, és
te, átkozott járó fa,
lábammal evezel az
idő nyári percein és nyári
csillagokon át, jaj
hol viseled
a szandálomat, milyen
gondom van a gyökereidre

megöleltelek, csókolva
kis és zsenge zsákmányként, és
az árnyékomat befedte
a csalóka lomb árnyéka,
árnyékodra hajolva,
isteni borzongásban, feledés porával
a fény szűk hídjá alatt
időtlen gallyakat gyújtottam

milyen nyári
és őszi, és téli napok
folytak el azon
tavaszon át
fásult lélekkel.

felhők és salak

a beszorult fény nehéz tereiből
az univerzumon keresztül lebegő csillárokbán
folyik a forró salakláva
tejet szórva újukra

és Galaxisunk kitágul
felhőkkel és meleg salakkal együtt
Ébren nézem az ablakból
ahogy a tüzes csillagok lehullanak az égről

korokon át utazó hajók
a végtelenségből más világokba visznek bennünket
valamikor megállunk ezeken a helyeken
valamikor abbahagyjuk

és ebben a csodálatos örökkévalóságban
szerelmem, gyere lágyan a mellkasomhoz
imádják a megjelenő felhőt
lényegében Istenhez hasonlít

Szegény szülők

Hideg üregeken keresztül vonulnak vissza
Szomorú utazó árnyékok
Borégések az oszlopok között
Szomorú utazó madarak

Elmennek
Ahová a sors hívja
Nincs béke könyv nélkül
A kapu bezárul előttük

Hatalmas vagyonok felhalmozása
Évek fáradozásának eldobása
Csak a tenyerével hajol meg
Amikor az ujjak merész

Emlékezetesek maradtak
És a napi gúny
Amikor egy szomorú emlék
Amikor csak kóborol a csordában

Felköhögte a maszkot és a botot
Élelmiszerbolt
Sorban állok ember mellett
Vágyódás és érzések nélkül

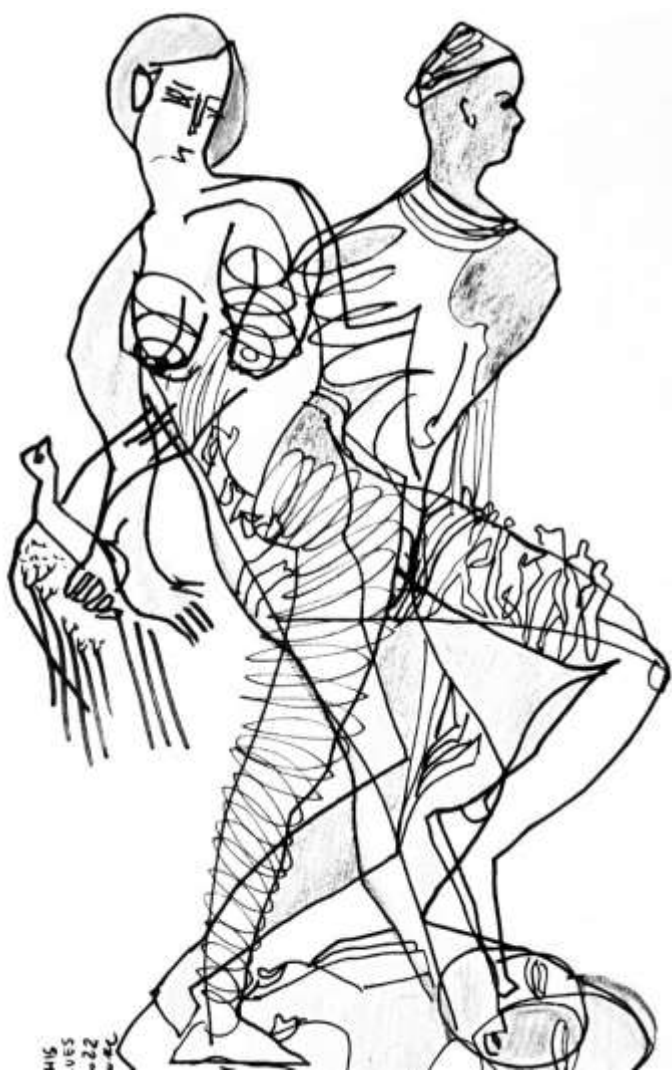
A fűnyíró elvékonyítja őket
Az ereklyekincsekből
Imái szaporodnak
Az Úr már nem ismeri fel őket

Így járták be a világot
Elvesztették a hitüket benne
Csak jó viccek lettek belőlük
M megbánva szenvedését

Felülről látom a partnereit
A magas boltozatokból
Hogyan szenvednek a szegények
M megszabadulni a bűnöktől

Reményből és szájalomból
Mint egy homályos vigasz
Erőszakkal biztosítja őket
Az embereknek joguk van a feltámadáshoz

Hideg üregeken keresztül vonulnak vissza
Szomorú utazó árnyékok
Borégések az oszlopok között
Szomorú utazó madarak

Átmenni

a kapu zárva meleg hó
nem tudja teljesen lefedni a mezőt
az árnyékom összegyűrve kúszik
a kerítésen át

ahol alszom
a feleségem sír
megszámolja fennálló számláit és
kirakja vizes szennyesét
hadd szárítsa meg őket az északi szél
elvágja a húrokat
engedje át rajtuk a levegőt

a szomszédaink mosnak
üres a sátor
mint egy műanyag zacskó
amelyből a gyógyszert belélegezték

a határ, mint a törzsek legyezője
a vályúba gyűjti a vizét
agyag kezek
Bizonytalan

A sors köve

Tisztességesen a trón alatt ülve
Ez a szikla hoz
Minden szent cselekedet
A halványuló esernyők alatt

Király hatalom nélkül
És királynő felhők nélkül
A kő gyógyítja a fájdalmat
Mi a baj veled?

A jó tanácsadók eltitkolják
A palotaboltozatokon keresztül
Csak az ördög találja meg
Ágy alá dobva

Egy jó napon
Vissza fog menni
A gyülekező kastélyban
Dead Cold Flakes

És mikor veszik el a koronát
új király és királynő
sziklákat fognak hozni
Harmatos homokból

És ebben a zöld cementben
A talmi trón mellett
A vesztes hazudni fog
Minden egy számlából

Tisztességesen a trón alatt ülve
Ez a szikla hoz
Minden szent cselekedet
A halványuló esernyők alatt

Januárban esik az eső

Januárban esik az eső a hiányzó hó miatt
Az elbutult forgószeleknek csak szomorú nyomai maradtak
meg

És az oszlop a tükörben csúszós és tele van jelekkel
Nincs többé sárral és fával teli kocsi

A láthatáron ólomfelhők gördülnek be
És meztelenül forgott a hegyek gerincén

A falu felől a botokkal erős puffanás hallatszik
A templomból mindig ez a harang szól

Egy rég elfeledett öregember könyörgőn meghajolt
Ne felejts el, Istenem, ne hagyj itt meghalni

Megváltó

Békét és csendet hoz nekünk a csillagokból
Semmi sem tér vissza a mennyei magjába
Velünk telik a gyűlölet és a hazugság korszaka
Örök drámánk örök érdek

Keresztről keresztre lépve hullámokon és viharon
Kényelmet és jóakaratot hoz
Bocsásd meg nekünk a jó testvérek gyűlöletét
A fekete káprázat gondolatai letörlik könnyeinket

Az örökkévalóság sötétségéből megváltja a bűnt
És félelem az éjszaka küszöbén hiú tétovázásokkal
Meggönnyebbülést jelent számunkra, hogy ezt kaptuk
Sem halál élet nélkül, sem élet halál nélkül

Békét és csendet hoz nekünk a csillagokból
Semmi sem tér vissza a mennyei magjába
Velünk telik a gyűlölet és a hazugság korszaka
Örök drámánk örök érdek

Remember Academia

A mester tegnap meghalt, szalvákkel eltemették
A hátsó őrség és a katonai kitüntetés együtt
Mindezt a gála protokolljában, fehér ruhában afetuval
A lovak tapossák a háztömb macskakövét

A szék üres, hamarosan betöltődik
Rubedének és növendékek nyüzsögnek az akadémián
Egy nyugdíjas az edzőteremben azon kapja magát, hogy
káromkodni kezd
A PhD-hallgatók sóhajtoznak, és fájlokkal dumálnak

Nagy volt, hangos volt az elbutult pártjától
Senki sem kapta meg az engedélyt rossz előélettel
A kommentárok és az előszavak tisztességesek voltak
Éljenek a tanárok, éljenek a beosztottak utálták őket

A mester tegnap meghalt, szalvákkel eltemették
A hátsó őrség és a katonai kitüntetés együtt
Mindezt a gála protokolljában, fehér ruhában afetuval
A lovak tapossák a háztömb macskakövét

Júdás csókja

A gyerekem nincs jól
A pápaság megkezdéséhez
bujkál előlem
Személyre szabtam a megbízatását

Megcsókolnám a homlokodat
Jámbor egy szent képével
Szürke tincseim alatt
Úgy néz ki, mint egy sírkereszt

Isten adjon neki sok tehetséget
És számtalan vagyon
Ördögök játszanak mindenhol
Amikor jó egészségnek örvendek

Megkönnyebbülés, amikor elvisz
Lesz ebben a világban
Keresztre fogsz feszíteni
A nevetés és a viccek között

Amikor a vér cárnőjében
Magányos lesz a végén
Megérintlek mirhával
Parázsgyertyából

A gyerekem nincs jól
A pápaság megkezdéséhez
bujkál előlem
Személyre szabtam a megbízatását

Rendszer

Csak a gondolat érintheti meg
Ez a rendszerek világa
Lépték szerint rendezve
Isteni parancsok sémája

Kötetlen kozmikus
Mértékegység
Univerzumokon átnyúlik
Pezsgő salakfelhőkben

Az időjárás szorítja őket
Új rendszerek születnek a trezorban
Valaki megfelel nekik
Valaki kifejleszti őket nekünk

Egyenként
Iker szemhéjra zuhanok
Valahol összegyűlünk
Tisztítsa meg a fiókokat

Csak a gondolat érintheti meg
Ez a rendszerek világa
Lépték szerint rendezve
Isteni parancsok sémája.

A dzsungel harmadik könyve

Ez egy lenyűgöző könyv sok megjegyzéssel
Mozgalmas és izgalmas
Árnyjátékokról és sok gyerekről
Mowgli nevű

Néha úgy olvasom, mint egy bibliát
Ez a könyv még nincs megírva
Ezúttal én vagyok a szerző
És írom, írom a dzsungel törvényeit
Szabályokat és ajánlásokat
Nem drágák, dehogy, hanem
Gyakorlatiak a szándékaikban

Az éjszaka után jön egy másik éjszaka
Kígyókkal és fekete párducokkal
A bölcs medve egy majmot sétáltat
Még mindig vörös fenékkal az ütéstől
Ehető csalánnal
Olvasom, olvasom és sírok
Sírok és olvasom
A dzsungel harmadik könyve

Szomorú virágok

nézem, hogyan hálnak meg
az én szomorú jégvirágaim
kinyújtom a kezem, hogy megérintsem őket
de köddé válnak

szomorú virágok, a nagy szerelmek
álmokban rejtett nosztalgiákban
ma újraélesztik az emlékeket
a vágyakról és a megfeythetetlen titkokról

a lépések egyedül járnak a hóban
és a szél zörgeti a zsalukat
az eresz alatt jégcsapok lógnak
a fagyos zugok felett

és meghalnak a kertemben
finom rózsavirágok
befedi őket a finom hó
és a zúzmara, szálról szátra

még maradok, hogy lássam egy szirmot
ahogy küzd, és nőni szeretne
kicsit kékesen, díszesen
ami egyszer az ablakomban volt

Nézem, hogyan hálnak el
Az én szomorú jégvirágaim
Kinyújtom a kezem, hogy megérintsem őket
De ők mint a köd elszállnak.

Annyi nap volt

Annyira sütött a nap
Amelyben a megbocsátás a mennyből jött
A bolondság bűne a nővel
Micsoda feledés a meddő almától

Annyira félt aznap
Amikor a pestis lehullott a mély égből
Az ember, aki megölte az ötletet
Még jó, hogy hallgatott a feleségére

Annyi gyűlölet volt iránta az évek során
És annyira vágyik a kegyetlen bosszúra
Ezer és ezer nemzeten ment át
Hogy a nap könnye is felszáradt

Annyi öröm volt a világon
Amikor a megbocsátás eljött hozzánk a mennyből
És rájöttem, hogy megszabadultam az aggodalomtól
Az engedetlenség főbűne

Annyira sütött a nap
Amelyben a megbocsátás a mennyből jött
A bolondság bűne a nővel
Micsoda feledés a meddő almától

Tavaszi szonett

felkelek reggel
Ül a nap előtt
A félig nyitott ablakon át
Nárcisz illata

Tavaszz, tavasz
Újra meleg van az országban

Korán ébredek Uram
Látni a fákat favirágokkal
És érezni a nyár reményét
Az este terhének elosztatása

Tavaszz, tavasz
Újra meleg van az országban

Hajnalban a csillagokban ébredek
Hideg felhő vonul át alattuk
Egyik jön a másik megy
Csörgő hangokat hordoz

Tavaszz, tavasz
Újra meleg van az országban

Úgy ébredek fel, hogy szomjas vagyok
És a billentyűket játszó kezek
Déli szél fúj
Dal dúdolása

Tavaszi, tavasz
ismét meleg van az országban

Fájdalom nélkül ébredek
És imádkozom, hogy legyen erőm
Mély eke barázda
Felborítom a réten

Tavaszi, tavasz
Újra meleg van az országban

Az utolsó viking

Elvágatott, és a kardja ragyogott a napon
Egy gyönyörű zsebkendő libbent a kezében
Egy pillanattal később a ló is eltűnik a levegőben
Mögöttük a kisasszony a toronyban gyengéden figyelt

Szent éjszaka volt, arany éjszaka
A lombkorona alatt megannyi rugóról tanúskodik
Hányan mentek át faragatlan kőfalakon
Fájdalmas szerelmek a tegnapi időkből

És annyi nosztalgiát ébreszt ez az éjszaka
Búcsú az északi szél szárnyaitól
A visszhangjuk együtt jár a viharral
Mi fog átmenetileg beleesni a titokzatos fjordba

Egy király, ahol a hölgy a babáddal a karjában
Melyik kastélyban forog a bosszú gondolata
Egy éjszakai lovag jéghegyeken fog átkelni
Jön a figyelmedet kérni hajnalban jön lóháton

Kavargó köd boreális rojtokkal
Diszkrétén mozog a szakadékos égbolt magasságából
Egyenletes vizekbe fojtják a történetet
Mi áramlik álomban a misztériumba és az álomba

Te nevensz, de az éjszakai lovag vágat
Hajnalban felébreszti népedet ítéletre
Hogy mindenért számon kérjem, és hamarosan
Cserébe jegesmedvékkel együtt a jégre küld

Jaj, legyőzték

Borzasztó idők járnak külföldön
A templom a barbár isteneivel összeomlik
A bolondok madonnákat sírnak babákkal az oltároknál
És tele az egész testével a sólymok szárnyaival

Mint egy hal a Holdon, küzd és küzd
Vágyunk egyre gyakrabban időzik
Nincs mindenben sem élet, sem halál
Semmi sem készíti arra, hogy megértsen semmit

Csodálkozás és undor egyaránt gyötör bennünket
A magányos látomások átmenetileg kísértenek bennünket
Karunkban durranva halunk meg, sodródásban halunk meg
Pomelnicában átadott neveket imádunk

És senki sem nevet rajtunk a jövőben
Dörög, és heves esőfelhők alatt gyúlik össze minket
Ugyanazok a könnyek és a ketrec érzései
Fakoporsókba temetjük őket az alapkőzet alá

Jaj nekünk, szent Isten, elvesztettem a számolást
Az idő és a súlyosabb bűnök könnyebbek
Hol aratjuk le, amit bolondságot vetettünk
Számptalan vagyon és múltó tett

Borzasztó idők járnak külföldön
A templom a barbár isteneivel összeomlik
Őrütl síró madonnák babákkal az oltároknál
És tele az egész testével a sólymok szárnyaival

A hiányzó hó

Lapozok egyet a könyvből
Máshova mennek
Erős hó hiánya
Nem esnek rá a kerítésekre

Úgy jön nekem, mintha parancsra
Amikor felkel a hajnali nap
A fűszőnyegek fölött
Menj más dolgokat keresni

Hogy az éjszakai felhők hóval
Más, újabb napokban fürdenek
És a csupasz tarajos hegyeim
Más vizeken a codris megmosdatja magát

És nem kék hó, és nem is az
A csillagokon át szikrázó égbolton
Barangolás a ködös felhők alatt
Hiányzik a jéghideg

És nincs és nincs is reggel óta
Kinézek a ködbe
Erős hó hiánya
Nem esnek rá a kerítésekre

A csiripek karcosak

A csiripek karcosak
Együtt lógnak
A szél Niagarából
Nehéz nyájuk gyűjtik össze őket

Szent Lőrinc folyik
Hideg és vad folyó
Hullámok hullámok nyomja őket
Szellő a sarkvidéki északi felől

Csak fagyott ágakon
A vad erdőből
Fáradt csiripelés
Savanyú szárnyakkal landolok

A szorgalmas és jámbor ember
A lombkorona magvak alom
És színes házak
akassza fel őket a fák ágaira

Isten vigyázzon mindenre
És az emberről és a csiripelésről
Milyen szép az erdő
Reszketve a csillagos ég alatt

A Nagy Küzdelem

A nagy küzdelem a mi nyugtalanságunk
és az álom eltörik az ostoba éjszakában
távol vannak a hajnali fények: az éhes retina
keresi a lázadó menekülés szögét.

húsos játékokkal, vas szárnyakkal
törik meg a naplementémet, törik meg a napfelkeltémet
az összegyűjtött napok az ég rongyain
égnek az égi oszlopokon bűnök
bizonytalan zavarok gyűlnek bennünk
hallgattatják az igazságot, igazságot tesznek
együtt a süket fény trombitájával
és a halál angyalai normann sereggel

nem az éjszakai eső zúgása altat el
sem a félénk hold depressziós meséje
hanem a világban járó lélek állapota
ezernyi sejtett aggodalom és a honvágy.

Tartalom

Levitáció ég és föld között	5
Szakadék korok között.....	11
Agnita Botorca.....	12
A vizek temetője.....	13
Grófnő Erzsébet.....	14
A semmi allegóriája	16
Annyi szeretet.....	17
Baba Lina	18
Gyönyörű öregek.....	20
a macskával az algebrában.....	21
Fordított verseny	22
Nagyzási hóbort.....	24
Süni kisasszony	25
túl a sötéten	26
Örök elszakadás.....	27
Felidézés	30
A kék nő.....	31
Az én fiam.....	33
Örök virág	34
szomorú virágok	36
A nagy felhajtás	38
Magister crucis	39
Agyaras cethal	40
Az északi szél	41
A Lungoci fa	44

felhők és salak	46
Szegény szülők.....	47
Átmenni.....	50
A sors köve	51
Januárban esik az eső.....	53
Megváltó	54
Remember Academia.....	56
Júdás csókja.....	57
Rendszer	58
A dzsungel harmadik könyve.....	59
Szomorú virágok.....	60
Annyi nap volt.....	62
Tavaszi szonett	63
Az utolsó viking.....	66
Jaj, legyőzték	67
A hiányzó hó.....	68
A csiripek karcosak.....	69
A Nagy Küzdelem.....	70

A hiányzó hó

Lapozok egyet a könyvből
Máshova mennek
Erős hó hiánya
Nem esnek rá a kerítésekre

Úgy jön nekem, mintha parancsra
Amikor felkel a hajnali nap
A fűszőnyegek fölött
Menj más dolgokat keresni

Hogy az éjszakai felhők hóval
Más, újabb napokban fürdenek
És a csupasz tarajos hegyeim
Más vizeken a codris megmosdatja magát

És nem kék hó, és nem is az
A csillagokon át szikrázó égbolton
Barangolás a ködös felhők alatt
Hiányzik a jéghideg

És nincs és nincs is reggel óta
Kinézek a ködbe
Erős hó hiánya
Nem esnek rá a kerítésekre

ISBN 978-606-062-912-2